

Skarga wniesiona w dniu 13 maja 2020 r. – Billions Europe i in. / Komisja**(Sprawa T-283/20)**

(2020/C 255/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Billions Europe Ltd (Stockton-on-Tees, Zjednoczone Królestwo) i siedmiu innych skarżących (przedstawiciele: adwokaci J. Montfort, T. Delille i P. Chopova-Leprêtre)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/217⁽¹⁾ (zwanego dalej „zaskarżonym rozporządzeniem”) w zakresie, w jakim dotyczy ono ditlenku tytanu, a mianowicie: motywu 5 zaskarżonego rozporządzenia, załączników I i II do zaskarżonego rozporządzenia, zmian części 1 załącznika VI do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008⁽²⁾ wprowadzonych w załączniku III do zaskarżonego rozporządzenia, a także umieszczenia ditlenku tytanu w części 3 załącznika VI do rozporządzenia nr 1272/2008 na mocy załącznika III do zaskarżonego rozporządzenia;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem szeregu bezwzględnie wiążących przepisów rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 regulujących klasyfikowanie substancji w kategorii zagrożenia dla zdrowia ludzi „rakotwórczość”, w tym w szczególności art. 36 rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 i pkt 3.6 załącznika I do tego rozporządzenia.
  - Komitet ds. Oceny Ryzyka („RAC”) popełnił szereg błędów w zakresie ustaleń faktycznych przy ocenie dostępnych informacji oraz nie wykazał w wystarczający sposób, że dostępne dane są „wiarygodne i akceptowalne” i sugerują, że swoistą właściwością TiO_2 jest powodowanie raka. Gdyby RAC nie popełnił tego rodzaju błędów, musiałby siłą rzeczy wydać opinię, w której opowiadałby się na „nieklasyfikowanie” TiO_2 . Substancja ta nie mogłaby zatem zostać sklasyfikowana zgodnie z prawem.
2. Zarzut drugi oparty na twierdzeniu, że w zaskarżonym rozporządzeniu naruszono zasadę pewności prawa. Podmioty gospodarcze, w tym skarżący, zostały pozbawione możliwości poznania dokładnego zakresu ciążących na nich obowiązków i podjęcia stosownych środków prawnych. Niepewność ta istnieje w odniesieniu do zakresu zharmonizowanej klasyfikacji, stosowania uwag oraz wpływu zaskarżonego rozporządzenia na status prawny i regulacyjny produktów wytworzonych z TiO_2 lub zawierających tę substancję, jak też klasyfikacji zagrożeń powodowanych przez odpady pochodzące z tych produktów.
3. Zarzut trzeci, według którego zaskarżone rozporządzenie zostało przyjęte z naruszeniem zasady proporcjonalności, ponieważ nie jest ono niezbędne (jako że skutki rakotwórcze zostały zaobserwowane jedynie w ramach badań na zwierzętach przeprowadzanych w warunkach skrajnego przeciążenia płuc, które w rzeczywistości nigdy nie wystąpiłyby, nawet przy założeniu najbardziej niekorzystnego scenariusza) a niekorzystne skutki zharmonizowanej klasyfikacji TiO_2 są nieproporcjonalne do zamierzonych celów.
4. Zarzut czwarty oparty na twierdzeniu, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie Komisja nieprawidłowo skorzystała z przysługującego jej zakresu uznania oraz naruszyła ciążący na niej obowiązek staranności. Komisja oparła się po prostu na opinii RAC dotyczącej TiO_2 , bez dokonania wystarczającej oceny wartości dowodowej takiej opinii RAC, a tym samym nie dopełniła obowiązków, jakie ciążyą na niej w tym względzie.
  - Komisja opowiedziała się za szeroką interpretacją wymogów dotyczących klasyfikacji, oznakowania i pakowania regulujących zagrożenie dla zdrowia ludzi określane jako „rakotwórczość” oraz terminu „swoista właściwość” substancji. Oparła się jedynie na opinii RAC, bez zbadania zakresu i skutków tak szerokiej interpretacji czy wyznaczenia właściwych granic, które umożliwiłyby zastosowanie jej w prawidłowy sposób. Komisja oparła przy tym zaskarżone rozporządzenie na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych i nie wzięła pod uwagę wszystkich istotnych czynników ani okoliczności zachodzących w rozpatrywanej sytuacji.

5. Zarzut piąty, według którego przyjmując zaskarżone rozporządzenie Komisja naruszyła art. 37 ust. 4 rozporządzenia (WE) nr 1272/2008, ciężący na niej obowiązek dobrej administracji i przysługujące skarżącemu prawo do bycia wysłuchanym. W szczególności skarżącemu nie stworzono adekwatnej możliwości przedstawienia użytecznych uwag w przedmiocie samej opinii RAC, która znacząco odbiegała od pierwotnej propozycji klasyfikacji, zarówno pod względem przedstawionego uzasadnienia naukowego, jak i końcowego wniosku w odniesieniu do klasyfikacji TiO_2 . Natomiast, gdyby skarżącemu stworzono, formalnie i w wystarczającym stopniu, możliwość ustosunkowania się do opinii RAC w toku jej przyjmowania, efektem uwag, które mogłyby one przedstawić, prawdopodobnie byłaby zmiana wyniku procesu podejmowania decyzji.
6. Zarzut szósty oparty na twierdzeniu, że przyjmując zaskarżone rozporządzenie bez uprzedniego przeprowadzenia i udokumentowania oceny skutków, Komisja naruszyła zobowiązania ciężące na niej na mocy porozumienia instytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa⁽³⁾ oraz zasadę dobrej administracji.

- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2020/217 z dnia 4 października 2019 r. zmieniające, w celu dostosowania do postępu naukowo-technicznego, rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, oraz w sprawie sprostowania tego rozporządzenia (Dz.U. 2020, L 44, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. 2008, L 353, s. 1).
- (³) Porozumienie międzyinstytucjonalne pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej a Komisją Europejską w sprawie lepszego stanowienia prawa, zawarte w dniu 13 kwietnia 2016 r. (Dz.U. 2016, L 123, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2020 r. – Foz / Rada

(Sprawa T-296/20)

(2020/C 255/27)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Amer Foz (Dubaj, Zjednoczone Emiraty Arabskie) (przedstawiciel: adwokat L. Cloquet)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wykonawczej Rady (WPZiB) 2020/212 z dnia 17 lutego 2020 r. w sprawie wykonania decyzji 2013/255/WPZiB dotyczącej środków ograniczających skierowanych przeciwko Syrii⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ona skarżącego;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego (UE) 2020/211 z dnia 17 lutego 2020 r. wykonującego rozporządzenie (UE) nr 36/2012 w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Syrii⁽²⁾ w zakresie, w jakim dotyczy ono skarżącego; oraz
- obciążenie Rady całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący oczywistego błędu w ocenie okoliczności faktycznych.
  - Skarżący podnosi, że Rada popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych uznając, że popiera on reżim Assada i jest jego beneficjentem.
2. Zarzut drugi, dotyczący ogólnej zasady proporcjonalności.
  - Skarżący twierdzi, że ekonomiczne skutki zastosowanych wobec niego sankcji są katastrofalne i nieproporcjonalne do celów zaskarżonych aktów.